

Gennem en over al Beskrivelse snavset og stinkende Baggaard kommer man til en Trappe, der vel aldrig har set Vand fra det Øjeblik, den blev stillet op. Uhumsk er den i alle Maader, og op ad denne sorte Trappe naaede man til et Halvtag, et Slags Halvtagshummer — thi Stue eller Rum kan man ikke kalde det — hvor der under det flade Halvtag stod nogle Senge, som Mænd, der ere vænede til en lille Smule Properhed, maatte skamme sig ved at lægge sig i. Jeg spurgte Mandskabet: Hvorledes ere I tilfredse med Eders Kvarter? Ja, sagde de — der laa 20 Mand af forskellige Afdelinger —: vi stode alle sammen og pillede i det den første Aften og sagde: Tør vi ogsaa af Hensyn til os selv og vor Familie lægge os i disse Senge? Jeg var ikke tilfreds med dette, men spurgte yderligere, hvad der da var i Vejen med disse Senge. Jeg skulde nok have betakket mig, hvis jeg havde kunnet lede noget rent Halm op, for at lægge mig i en saadan Seng. Nu skulle vi straks vise det, sagde de. Og saa kommer en Mand til mig med en Kaffesæk, der er stoppet med en uformelig og ubestemmelig, halvt klæbrig Masse. Jeg sluttede imidlertid, at det i sin Tid havde været Hø, der havde været stoppet i Sækken, men som nu ved i dette fugtige Rum at have ligget Aar for Aar stadig i samme Sæk, hver Gang Soldaterne havde været indkaldte, til sidst var blevet saaledes, at det næsten var umuligt at bestemme, hvad det bestod af. At det ikke var godt at faa Næsen i alt for nær Berøring med denne Sæk, siger sig selv. Det er uforsvarligt og skammeligt, at slikt skal bydes unge Mennesker, som fra deres Garnisonstjeneste ere vant til Renlighed og Orden. Hvad skal det til, at de i deres Garnisonstjeneste lære Properhed og Orden, naar Afdelingerne ikke sørge for, at de, om de end ikke møde de samme komfortable Rum, som deres Sovestuer paa Kasererne ere, dog blive indkvarterede i Stuer, som ere nogenlunde menneskelige at være i. Nej, siger en anden, det er ikke det værste, der er noget, som er endnu værre, og han fremviser nu en Sæk. Hvad var Indholdet af den Sæk, som han skulde lægge sit Hoved paa? Det var, jeg ved ikke hvor mange — en halv Snes — udslidte Gulvmaatter, som vare klumpede sammen og puttede ind i Sækken. Denne Hovedpude var en pæn ung Mand henvist til at hvile paa om Natten. Jeg gentager, at jeg fremdrager dette ingenlunde for at rette et Angreb paa vort Militærvæsen — det er saa langt fra min Mening — men

tværtimod for at bidrage mit til, at den overordnede Ledelse kan blive klar over, hvilket Sløseri der foregaar ved Afdelingerne. Jeg skal ikke her nævne Afdelinger eller Navne, men for saa vidt den højtærede Krigsminister sætter Pris derpaa, staaer jeg til Disposition med de Oplysninger, der kunde ønskes, hvis, som jeg haaber, den højtærede Krigsminister vil undersøge disse Forhold.

Medens jeg omtaler disse Forhold, maa jeg maaske give min Tilslutning til nogle Udtalelser, der ere faldne i Gaar og i Forgaars, angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt vi snart maatte være komne dertil, at være menige Soldater faa en større Løn. Forholdet er jo nu dette, at vi faktisk ikke have almindelig Værnepligt mere. Paa Sessionen bliver alt det Mandskab rask væk kasseret, som i øvrigt i al Almindelighed kunde være tjensteddygtigt, men som har en eller anden lille Legemsmangel, der gør dem til mindre pæne Karle i Tøjlet. Det kan være ganske rigtigt, da vi ikke skulle bruge hele Udskrivningsmassen. Men foruden disse kasserede er der ikke faa Frilodsmænd, saa det er kun en Del af Udskrivningsmassen, der nu bliver indkaldt. Under disse Forhold synes jeg, vi maa kunne indse, at det er haardt at forlange af en saadan Karl, at han skal ind og ligge i Tjenesten maaske i 16 Maanedes og i den Tid sætte til, hvad han mulig kan have tjent indtil Udskrivningsdagen, medens hans Kammerater, der i alle Maader ere lige saa arbejdsdygtige og rørige, gaae hjemme og ere fri, enten fordi de ere kasserede paa Grund af en mindre Legemsbeskadigelse, eller fordi de have været saa heldige at trække Frilod. Jeg har i nogle Aar haft Lejlighed til at overvære Sessioner, og jeg har lagt Mærke til, hvordan den ene efter den anden kommer ind og beder med et ynkeligt Ansigt: Maa jeg dog blive Marinesoldat. Hvorfor bede de om dette? Er det, fordi Søen er de Danskes Vej til Ros og Magt? Jeg tror ikke, dette er Drivfjederen. Det er ganske simpelt, fordi en Karl, der har det lidt smaat med Skillinger, kan, naar han aftjener sin Værnepligt ved Søværnet, rejse hjem med flere Penge i Lommen, end han havde, da han rejste hjemme fra. Jeg er ikke kendt nøje med Forholdet, men saa vidt jeg ved, faar en helbefaren Mand over 30 Kr. og en halvbefaren 15—16 Kr. og en menig Marinesoldat 8 Kr. om Maanedes foruden fuld Forplejning. Det vil sige, at han ikke alene som Soldaterne til Lands faar en